

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 39.

ΤΟΜΟΣ Β'.

18 ΙΟΥΛΙΟΥ 1893.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

Νόρμα*

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Ἀπόκεντρος τόπος παρὰ τὸ δάσος τῶν Δρυϊδῶν.

Χ. Α. Χορὸς Γάλλων μαχητῶν.
Εἶν' ἐδῶ;

Χ. Β. Στρατοπεδεύει ἀκόμην.

Χ. Α. Πόθεν δῆλον; Βοή

Χ. Β. παιάνων,
τῶν ὅπλων ἢ κλαγγή,
Αἱ κυμάνσεις ἀετῶν.

Π. Μικρὰ βραδύτης
Τὸν σκοπὸν μας ὠριμάζει
Προδοχὴ παρασκευάζει
Τὸν ἀγῶνα κρατερόν.

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

Ὁρόδεδος καὶ Χορὸς.

Ορ. Γενναῖοι! ἐλπίδα εἶχον
Λαμπρὸν τὸ μέλλον νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω.
Ἡχόμεν νὰ πατάξω
Τῆς ἀγερώχου Ρώμης, τὸ θράδος μεθ' ὑμῶν.
Εὐχὴ ματαία!

Χ. Ἄρα τὰ δάση ταῦτα
Θὰ δεβηλῶν ἔτι ὁ Πολλίων;
Δὲν ἀνεκλήθη;

Ορ. Ἀλλὰ διάδοχόν του
Πολλῷ τραχύτερόν του
Μᾶς ἀποστέλ' ἡ Ρώμη.

*) Ἰδε ἀριθ. 38, σελ. 745 — 747.

Χ. Ἡ Νόρμα δὲ ἀκόμην
Εἰρήνην παραινεῖ;
Οὐδὲν ἢ Νόρμα
Σαφὲς ἀπῆντησέ μοι.

Ορ. Σὺ τί κελεύεις;
Τῇ Μοίρᾳ
Ὑποταγέντες χωρισθῶμεν.
Καὶ τίς ἴν ἢ πρόθεσίς μας μηδενὶ προδῶμεν.

Χ. Ἄργοι καὶ πάλιν;

Ορ. Οἶμοι! σκληρὰ ἀνάγκη.
Εἰς τὰς ὕβρεις τῶν δυναστῶν μας
Δράττω τ' ὅπλον μου φρυάττων.
Ἀλλ' ὁ δαίμων ἀντὶ αἱμάτων
Ἀπραξίαν νουθετεῖ.
Ἄς νομίζῃ τὸν λαόν μας
Ἀνανδρον ἢ Ρώμην πλέον.
Θάλλῃ ὥρα καὶ λυσσαν πνέων
Φοβερός θὰ ἐγερθῇ.

Χ. Πρὸς ἀπραξίαν θεὸς βιάζει,
Κᾶν τὸ στέργον μας σφαδάξῃ.
Τρέμε Ρώμη, ὅταν κραζῇ
ἐξορμᾶτε! ὁ χαλκὸς

Σ Κ Η Ν Η ΣΤ'.

(Μετασχίγησις. Ὁ Νεὸς τοῦ Ἰρμινσουλ δεξιόθεν βραχὺ ἄνω τοῦ
ὀπίου κρέμαται ἢ ἀσπίς τοῦ Ἰρμινσουλ)

Χ. Θὰ τὸν ἰδῶ. πέποιθα ἀδιστάτως
Ἐπὶ τὴν ψιλὴν. Μετάνδων θὰ ἐλθῇ.
Ἰκετεύων με. ἔρῳ με. ὦ! ἡ σκέψις αὐτῇ
Τὸ μέλαν νέφος αἶρει ἀπὸ τῆς οὐρᾶς μου
Τὸ πᾶν γελοῦς, ὡς εἰς τοῦ ἐρωτός μου
Τὰς πρώτας εὐτυχίας ἡμέρας.

Ν. Κλοτίζον
Κ. ὦ Νόρμα ἑλπίς κενὴ!

- N. Τι λέγεις ;
 'Ομίλει.
 K. Ματαιώς ἢ Ἀδαλγίδα ἐθρήνει
 N. Κένεπιστεύθην
 Αὐτῇ ποθοῦσθ' ἐμὲ νὰ φύγῃ, κ' ἐξ ἄλγους
 Ὡραιότερα τὸν ἀνόσιον ἄνδρα
 Νὰ πλησιάσῃ
 K. Ἀπελπις τεθλιμμένη
 Ἦλθεν ὀπίσω· καὶ σπεύδει
 Τὸν ὄρκον νὰ ὁμώσῃ.
 N. Κ' ἐκεῖνος ;
 K. Ὡρκίσθην
 Νὰ τὴν ἀρπάσῃ κ' ἐκ τοῦ βωμοῦ ἀκόμῃ.
 N. Πᾶν μέτρον ὑπερέβη . . .
 Ἐκδικήσεως ὥρα — ἄς ρεύσῃ αἷμα.
 Ποταμηδὸν . . . αἷμα Ρωμαίων.
 ('Ορμῇ πρὸς τὸν βωμὸν καὶ κρούει τρίς τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἱρμινσοῦλ)
 X. Τρίς ἐκρούσθ' ἢ ἀσπίς (ἔσθωθεν)

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

Συρρέουσι πανταχόθεν ὁ Ὀρόβησος οἱ Δρυῖδες οἱ Βάρδοι αἱ Ἰέ-
 ρειαι. Βαθμηδὸν πληροῦται ὁ ναὸς ἐνόπλων. Ἡ Νόρμα
 ἀνέρχεται καὶ ἵσταται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

- X. Νόρμα πρὸς τί ἐκρούσθην
 Ἡ ἀσπίς τοῦ Ἱρμινσοῦλ; Τὸ θεῖον στόμα
 Τί ἐπιτάσσει ;
 N. Μάχας,
 Φόνους, πολέμους.
 X. Πλὴν πρὸ μικροῦ εἰρήνην
 Διὰ σοῦ ἐνουθέτει.
 N. Ὀργίλον τώρα
 Ὅπλα, ὀλέθρους φόνους.
 Βοᾶτε ὁμοφώνως τὸν θούριόν σας.
 X. Μάχη ! Μάχη ! γεννώσι τὰ δάσθ' ἔσθ' ὅσα δένδρα, γενναίων σωρόν.
 Ὡς ὁ ταῦρος, ὀρμών θὰ δαμάσῃ
 Τὰς ὀγέλας ἀτόλμων ἐχθρῶν.
 Αἷμα ! Αἷμα ! τὰ ὅπλα τῶν Γάλλων
 Ἔτι μένουν αἱμάτων ἀγνά.
 Νά ! ὁ Λεῖγης μὲ μόρσιμον σάλον
 Βορβορῶδες τὸ ρεῦμα δινᾷ.
 Φόνων ! Φόνων ἡ ὥρα σημαίνει·
 Πρὸς τὸ τέγμα ἡ Νέμεσις βαίνει.
 Ὡς ἀστάχεις ὑπὸ τῶν δρεπάνων,
 θὰ φθαρή ὁ στρατὸς τῶν τυράννων·
 Τῶν πτερῶν τῶν ὀνύχων συλᾶται !
 Δὲν πετᾷ ὁ πεδὼν ἀετός !
 ὁ Θεὸς τοὺς θριάμβους θεᾶται
 ἐπὶ ἄρματος βαίνων φωτός.
 'Ορ. Δὲν θυσιάσεις Νόρμα ;
 Μὴ στερεῖσαι θυμάτων ;
 N. Μὴ βλασφημεῖται.
 Θυμάτων δὲν στερεῖται
 ὁ τρομερὸς βωμός. Πλὴν τίς ὁ κρότος [

Σ Κ Η Ν Η Η'.

Κλοτίλδην δευρομαία.

- K. Τὸν ἱερὸν μας χῶρον
 Συλᾷ Ρωμαῖος· εἰς τῶν Ἑστιάδων
 Τὴν μονὴν κεκρυμμένος ἀνεκαλύφθην.
 X. Ρωμαῖος ;
 N. Ρωμαῖος ;
 (* Ἄν ἦτο ἐκεῖνος !)
 X. Προδαχθήτω.
 N. (Ἐκεῖνος !)

Σ Κ Η Ν Η Θ'.

Πολλίων μεταξὺ στρατιωτῶν.

- 'Ορ. Ὁ Πολίων !
 N. (Ἐξεδικήθην τώρα !)
 'Ορ. Ἀνόσιε Ρωμαῖε ! Πῶς ἐθρασύνθηκες
 Τὰ φρικτὰ ἐδάφη ταῦτα νὰ μιάνης
 Τὸν δεινὸν προκαλὼν Ἱρμινσοῦλ;
 Π. Κτυπᾶτε
 Πλὴν μὴ μ' ἐρωτᾶτε
 N. (προκούπτουσα) Ἐμὸν τὸ ἔργον !
 Ἀπόστυγε !
 Π. Τί βλέπω !
 Νόρμα ;
 N. Ναί ! Νόρμα.
 Πάν. Τὸ θεῖον ἐκδικοῦσα
 Τὸν παιστὴν πλῆξον.
 N. (ἀρπάζουσα τὸ ἐγχειρίδιον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ὀροβήσου).
 Ναί ! καιρός. Ἄ ! ! (ἐπέχει)
 Πάν. Πῶς ; τρέμεις ;
 N. (Οἶμοι ! κλονοῦμαι).
 Πάν. Προχώρει. Τὸν παιστὴν πλῆξον.
 N. (Ἀκόμῃ συμπαθῶ !)
 Πάν. Προχώρει
 N. Ἀνάγκη
 Νὰ μάθω πρῶτον, ἂν οὗτος μόνος πταίῃ,
 Ἄν ἡ νεάνις μετὰ τοῦ ἀνιέρου
 Δὲν συνεννοεῖτο. Ἀφήσατέ με
 Μόνην πρὸς μόνον.
 X. (Τί σημαίνει ;)
 Π. (Ἄ τρέμω).
 ('Ο Ὀρόβ. καὶ ὁ γοῶν ἀπέρχονται. Ὁ ναὸς ἐρημοῦται.)

Σ Κ Η Ν Η Ι'.

- N. Τέλος δὲ στρατῶ βεβαίως.
 Τίς ὁ τὰ δεσμά σου θραύσων ;
 Ἐγὼ μόνη. . . .
 Π. Ἄ. μὴ ! ματαιώς.
 Ὅταν θέλω
 Π. Ἀλλ' ὁμως. . .
 N. Παῦσον.
 Ὅρκον δὸς εἰς τὸν θεόν σου,
 Καὶ τὸν ὄλβον τῶν υἱῶν σου

Ὅτι δὲν θά τὴν ἀρπάσῃς,
Τὸν βωμὸν δὲν θ' ἀτιμάσῃς,
Καὶ ζῶνι σοὶ ὑπισχυοῦμαι
Κι' ἄλλο τι δὲν ἀπαιτῶ.
Ὅρκον δός!

Π. Δὲν ταπεινοῦμαι

Ν. Ὅρκον! ὄρκον!

Π. Ἄς φονευθῶ.

Ν. Ἀγνοεῖς πῶς ἡ ὀργή μου
ὑπερβάλλει

Π. Οὐδὲν φοδοῦμαι

Ν. Ἀγνοεῖς πῶς ἡ αἰχμή μου

Π. Τοῦς υἱοὺς σου... Ἄ! κλονοῦμαι;

Ν. Ναι! ὑψώθη νὰ πατάξῃ.
Πόσον μ' ἔχεις παραλλάξει.
Τότε ἀπέσχον. Τίς οἶδ' ἂν τώρα
Δὲν σημαίνει ἡ μαύρη ὥρα!
Τρέμε! τρέμε μὴ ἀποπνίξῃς
Πᾶν μου φίλτρον ὡς μητρός.

Π. Σπεῦσον μᾶλλον σκληρὰ νὰ πλῆξῃς.
Τὴν καρδίαν κακοῦ πατρός.
Δός μοι τὸ ξίφος.

Ν. Εἰς σέ!

Π. Ναι μόνος
Πταίσας ν' ἀποθάνω!

Ν. Μόνος! Φόνος
Πάντων τῶν... Ρωμαίων
Σύνθημά μου ἔστω πλεόν.
Καὶ ἐκείνη...

Π. Οὐαί.

Ν. Παραβάτις
Θείων ὀρκῶν...

Π. Σκληρὰ φρύαττεῖς!

Ν. Εἰς πῦρ λάθρον ἀναθάσας
ἔστω θῦμα τῶν φλογῶν.

Π. Πρὸς με ἡ ὀργή σου πᾶσα.
Πρὸς ἐκείνην οἰκτιρμόν.

Ν. Κλαίεις τέλος, προδότα, σὲ θραύω
Μὲ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου.
Εἰς τὸ ἄλγος σου ἄφατου
ἦδη ὄλβου ἀπολαύω.
Τέλος πάντων καθιστῶ σε
Ὡς ἐμὲ ἐλεεινόν.

Π. Κλαίων πίπτω πρὸ ποδῶν σου,
Κάμψοντί μου πρὸς τὸν γόνον.
Πρὸς με στρέψον τὸν θυμόν σου.
Πλὴν μὴ χέσῃς αἷμα ἀθῶον.
Φεῦ ἀρκούντως ἐκδικῶ σε
Ἰκετεύων καὶ θρηνῶν.
Δός μοι τὸ ὄπλον

Ν. Μακρὰν μου
Βέβηλε!

Π. Τὸ ὄπλον! τὸ ὄπλον

Ν. Φρουρὰ ὀπλίζεται,
Ἰερεῖς, . . . , βοηθεῖτε,

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ.

(Ἐπανερχονται πάντες).

Ν. Εἰς τὴν ὀργήν σας
Νέον θῦμα προβαίνει. — Ἰερεῖά τις
Ἐπιγοῦσα, τὰ δάση ἡμῶν μαιίνει,
Θεῶν, πατρίδος καὶ ὀρκῶν ἀποστάτις.

Χ. Προδοσία μὴ σαρὰ! Τὸ ὄνομά της;

Ν. Ναι! πῦρ ἐτοιμασθήτω

Πολ. Σκέψαι τί πράττεις

Μὴ! Νόρμα μὴ!

Χ. Τίς αὕτη;

Ν. Τίς αὕτη; (Ἀθῶαν
Ἡ πεσοῦσα ἐγὼ νὰ καταστρέψω!)

Χ. Λέγε! Τίς αὕτη;

Π. Ἄ οἰκτιρμόν

Ν. (μεγαλοφώνως) Ἡ Νόρμα!

Χ. Σὺ! Νόρμα!

Ν. Τὸ εἶπον. Πυρὰ κατέσθω.

Χ. Ριγῶ καὶ φρίττω.

Πολ. (Ἰλιγγιῶ.)

Χ. Σὺ ἀνοσία!

Π. Μὴ πιστευέσθω

Ν. Πότε ἐψεύσθην;

Χ. Φρίττω ριγῶ!

Ν. Καρδίαν ποῖαν προδότη ἀπάθεις
Ἡ μαύρη ὥρα σοὶ φανερώνει.
Μακρὰν νὰ φύγῃς σκληρὰ ἐπτόθεις
Καὶ εὐτυχίης μακρὰν ἐμοῦ.
Σοῦ ἀνωτέρα ἡ εἰμαρμένη
Μέχρι τοῦ τάφου ἡμᾶς ἐνώνει,
Καὶ ἡ πυρὰ μου ἰδὲ προσμένει
Νὰ κατακαύσῃ καὶ σὲ ὁμοῦ.

Π. Βραδέως οἶμοι! καταλαμβάνω,
Πόσον γενναίαν καρδίαν χάνω.
Μεταμελοῦμαι, καὶ ἀναθάλλει
Ὁ πρῶτος ἔρωσ—λάθρος σφοδρός.
Εἰς τὴν πυρὰν σου θαρρῶν προβαίνω.
Πιστός σου λάτρης κ' ἐκπνέων μένω,
Ἀψ' οὐ συγγνώμων ἢ σὴ ἀγκάλῃ
Μὲ περιβάλλει ὡς πρὶν ἀδρός.

Χ. Σωφρόνει Νόρμα! Τί ἐνδοιάξεις;
Οἰκτρὸν πατέρα, σὲ ἀτιμάξεις.
Εἰπέ πρὸς ψεύδη πῶς ἐκδιάζεις
Ἀλλοφρονοῦσα τὸ στόμά σου.
Θεὸς ἀκούων πῶς δὲν τινάσσει
Τὸν κεραυνόν του νὰ σὲ κολάσῃ;
Σιγῶν, ἐπέχων, κηρύττει πᾶσι
Ἀθῶον ἄγους τὸ σῶμα σου.

Χ. Νόρμα—Νόρμα σύνελθε
Νόρμα μὴ ἀλλοφρόνει.

Ν. (ἐνριπταμένη πλησίον τοῦ Πολέωνος ἡ καὶ ὑπ' αὐτοῦ μόνον
ἀκουσμένη ρήγνυσι κραυγὴν τρόμου).

Οἶμοι! οἱ υἱοὶ μου

Π. (Φεῦ ὅς φανοὶ)

Ν. Οἱ υἱοὶ μας; (πρὸς τὸν Πολέωνον)

Π. Ὡ πόνοι!

X. Ἑλταιδας Νόρμα ! ὄντως;
 N. (μὲ ἀπελπιν τόνον) Ναί
 Αἴφνης ὥσπερ ἐμπνευσθεῖσα ὄρα καὶ πρὸς τὸν πατέρα της. Ὁ Πολ.
 κατοπτρεῖται ἐναγωνίως τὰς φυσιογνωμίας ἀμφοτέρων).

Μέγα τὸ ἀνόμημά μου
 XO. Αἰσχρός.
 N. ὦ πάτερ !
 Oρ. (Ἀπεσπρεφόμενος) Βέβηλε !
 N. Ἀχ ! ἄκουσόν μου
 Oρ. ὦ ! συμφορά !
 N. Εἶμαι μήτηρ (χρηλοζώνως)
 Oρ. Μήτηρ !
 Ναὶ δύο υἱῶν.

Τοὺς ἔχει ἡ Κλοτίλδη.
 Ἔσο πατὴρ των οὐ καὶ σωτὴρ
 Λάβε αὐτοὺς καὶ φύγε.

Oρ. ὦ ποτέ ! ὄχι ἄφες με.
 N. ὦ πάτερ τὸ τέκνον σου θρηνεῖ
 (γυνυπετόσας) — Ἐσχάτη εὐχή.

XO. ὦ συμφορά.
 N. Πάτερ τὰ ἄθωα θύματα
 Τῆς στρυγερᾶς μου πλάνης
 Ἀσπλάγχχνως μὴ μαράνης
 Ἀνθρ πατῶν τρυφερά.
 Οἰκτον πρὸς τὰ δεινὰ μου !
 Σῶσον τὰ ὀρφανὰ μου !
 Εἶν' αἶμα τῶν σὼν φλεβῶν
 Πρὸς ταῦτα πρὸς με οἰκτιρμὸν
 Πάτερ μου κλαίεις ;

Oρ. Τάλαινα κόρη !
 N. Πάτερ συγχώρει
 Oρ. Ἀχ θριαμβεύεις
 N. Συγκατανεύεις θρηνῶν καὶ κλαίων
 Οὐδὲν μοι μένει ἐνταῦθα πλέον
 N.Π. Εὐδαίμων βαίνω πρὸς τὴν πυρὰν.
 O. Ἐστέρησάς με πᾶσαν χαρὰν
 X. Κλαίει ! κλαίει. Μὴ προσμένει
 Οἰκτιρμὸν ὀδυρομένη;
 Ἀστεφῆς κεκαλυμμένη
 Ἀς ἀχθῇ εἰς τὴν πυρὰν.

(Οἱ Δρυῖδες τῆς ἀρχιτροῦς τὴν στέφανον καὶ καλύπτουσι διὰ
 μέλανον πέπλον).

Εἰς τὰς φλόγας ! ὁ θάνατός της.
 Ἐξαγνίζει βομοὺς τεμένει
 Εἰς τὰς φλόγας οἱ τεταγμένοι
 Ρίψατε τὴν μιαν.

N. Πάτερ συγχώρει (ἀπαγομένη)
 Oρ. Τάλαινα κόρη

ΣΗΜ. Ἀπὸ τοῦ ἐπιόντος τείχους μετάφρασις τοῦ
 κειμένου τοῦ **FRUIT** τοῦ **GOUBOU**.

ΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ*

Καὶ ἡ Νύξ ἐκφραστικῶς πρὸς ἐμὲ μειδιχάσασα, μετὰ
 πλείονος ἔτι ζήσεως ἐπανελάβε τὴν διακοπεῖσαν λα-
 λικὴν αὐτῆς· οἱ πετρώοντες λόφοι ζῶντος τοῦ στόμα-
 τος αὐτῆς ἐκπετώντες, ἐδόνουν τὸν ἄερα δι' ἡδέων
 πηλμῶν.

... Κ' αἱ τρεῖς αὐταὶ φωτόπλαστοι Παρθένοι
 αἱ δάκρυα σταλάζουσαι σπινθῆρας
 ἐξ ὧν ἡ πρώτη μ' ὑψωμένην χεῖρα
 τὸν Οὐρανὸν ἀείποτε δεικνύει,
 καὶ μαῦρον ὕπνον θνίσκοντος ἡ ἄλλη
 μὲ ὄναρ Παραδείσου καταλάμπει,
 κ' ἡ τρίτη τὸ ἀγνὸν μειδιάμα της
 ἀντανάκλωδα, τὴν ψυχὴν φωτίζει
 ὡς ἡ ἀκτίς τοῦ ὅρου τὴν χιόνα,
 καλοῦνται: Πίστις καὶ Ἐλπίς καὶ Ἀγάπη!...

— Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη!... ἀνεφώνησα ἀ-
 κούτως καὶ τοῦ δάσους ἡ βαιόφωνος ἡχώ, ἐκφρα-
 στικὴ καλὴ τῆς φύσεως, οἶονεῖ ἐν ἐκστάσει διατε-
 λούσης, ἐπιθύρσειεν ἐπίσης « Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγά-
 πη!... ὦ στοργὴ γλυκεῖα καὶ ἱερὰ, θαυμασία
 στιγμή πηλμῶν καὶ ἐκστάσεως, ἐν ᾗ ἡ φύσις συγκε-
 κινημένη ἐπανεσάλπιξε μετ' ἐμοῦ τὰς τρεῖς ἐκείνας,
 ἱερὰς λέξεις! ἔνασσε τῆς μνήμης μου ἐσκαί, ὡς ἐκεῖ-
 ναι ἀνάσσουσιν ἐπὶ τοῦ ἀστρολαμπτοῦ στερεώματος!
 Ἐστρεψα τὸ ἀσθενὲς βλέμμα πρὸς τὰ τρία θα-
 κρολάμποντα ἄστρα, τὸ ὑπερφύει καὶ καλίστιλπνον
 τῆς σκοτίας γόητρον· καὶ οἶονεῖ αὐτοστιγμὴ ἐμπνευ-
 σθεῖσα, ἀνεβόησα:

Χαίρετε δάκρυα χρυσά! χαῖρε τριάς γλυκεῖα
 εἰς ὕψι τὴν ὑπόστασιν ἐγγράφουσα τοῦ Θεοῦ·
 χαῖρε Λυχνία τρίμυθος ἐν τῇ δημιουργίᾳ!...
 ὦ! χαῖρε, ἀποθέωσις ἁγία τοῦ δακρύου!

... Δάκρυ! ἀδάμα τῆς ψυχῆς φαιδρύνον πόνου σκότη.
 εὐλογητὸν τὸ βλέφαρον ὅπερ κοσμεῖς μαρμαίρων!
 τὸ ἐνίσχυ' ἡ λάμψις σου· καὶ δίχως νὰ τυφλώττη,
 ἐν ἄλλο φῶς θεϊότερον ἐνατενίζει χαῖρον...

Σελτὴ τριάς! εἰς τοῦρανοῦ τὸ σκοτισμένον δῶμα
 ἐκχυνε λάμψεις χαρμονίης ἁγίας καὶ ὑψίστης
 καὶ δι' αὐτῶν ἀείποτε πρὸς τοῦ θνητοῦ τὸ ὄμμα
 ἐν σιωπῇ ψιθύριζε: « Ἐλπίς, Ἀγάπη, Πίστις!... »

Ἀς πίπτ' εἰς δῶμα τῶν νεκρῶν ἡ ἱερὰ ἀκτίς σου
 ἐπὶ πετρῶν προσπαίζουσα κενῶν ἢ χρυσογράφων,
 καὶ ὡς ἐμβλημα παρήγορον Θεοῦ καὶ Παραδείσου
 ἃς χύνῃ τὸ μειδίαμα εἰς τὴν σιγὴν τῶν τάφων.

ὦ Πίστις! ἡ περιστερά, κόρη χιόνος νέας,
 Ἐλπίς, τὸ παραδείσιον, τὸ λάμπον σύμβολόν σου,
 ὁ Ἀγγελος, τὸ γέννημα, Ἀγάπη, τῆς ἰδέας,
 πρὸς τὴν Ἐδὲμ ἀπέφερε τὸ θεῖον δάκρυόν σου.

*) Ἦε ἀριθμ. 38, σελ. 747 — 749.